

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 10 lutego 2022 r.

DIH-3.707.122.2021.JS

DECYZJA DIH - III/27/2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735 z późn. zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706) oraz art. 93 ust. 2 w związku z art. 91 pkt 25 oraz art. 91 pkt 26 lit. c ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2020 r. poz. 1893 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji Małopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej nr 140/2021 z 10 listopada 2021 r. (nr akt: WN.8361.315.2021), na mocy której przedsiębiorcy „KAR-MATT” sp. j. Ryszard Mizia, Piotr Woźniak z siedzibą w Krakowie, wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu niedopełnienia obowiązków wynikających z art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ww. ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

Uzasadnienie

W dniach 9 i 30 września 2021 r. inspektorzy reprezentujący Małopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (zwanego dalej: „Małopolskim WIIH”, „organem pierwszej instancji”), działając na podstawie upoważnienia nr WN.8361.315.2021 z 2 września 2021 r., przeprowadzili kontrolę w sklepie, mieszczącym się przy ul. Mogilskiej 69 w Krakowie, należącym do przedsiębiorcy „KAR-MATT” sp. j. Ryszard Mizia, Piotr Woźniak z siedzibą w Krakowie (zwanego dalej: „stroną”, „stroną postępowania”, „przedsiębiorcą”).

Uprzednio, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162 z późn. zm.) (zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”), skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli z 26 sierpnia

2021 r., ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli obejmującego m.in. kontrolę przestrzegania przepisów ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2020 r. poz. 1893 z późn. zm.), (zwanej dalej: „ustawą o zużytym sprzęcie”). Zawiadomienie doręczono stronie 26 sierpnia 2021 r.

Kontrolę w dniach 9 i 30 września 2021 r., przeprowadzono w obecności wspólnika „KAR-MATT” sp. j. Ryszard Mizia, Piotr Woźniak z siedzibą w Krakowie.

W wyniku podjętych działań kontrolnych inspektorzy reprezentujący Małopolskiego WIIH stwierdzili, że kontrolowany przedsiębiorca wbrew ciążącemu na nim obowiązкови wynikającemu z art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji, o których mowa w art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużytym sprzęcie, następującej treści:

- dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- dystrybutor dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Dodatkowo inspektorzy w toku kontroli stwierdzili, że przedsiębiorca nie umieścił w widocznym miejscu informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, co narusza art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie.

Wszystkie ustalenia kontroli zostały zawarte w protokole kontroli z 30 września 2021 r. nr WN.8361.315.2021, do którego kontrolowany nie wniósł uwag.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, na podstawie art. 61 § 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735 z późn. zm.) (zwanej dalej: „Kpa”), Małopolski WIIH zawiadomieniem z 13 października 2021 r., poinformował przedsiębiorcę „KAR-MATT” sp. j. Ryszard Mizia, Piotr Woźniak z siedzibą w Krakowie, o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego,

w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej określonej w art. 91 pkt 25 oraz art. 91 pkt 26 lit. c ustawy o zużytym sprzęcie, z tytułu niedopełnienia obowiązków, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ww. ustawy. Jednocześnie poinformowano, że stronie przysługuje prawo do wypowiedzania się co do zebranych dowodów i materiałów, zgodnie z wymaganiami art. 10 Kpa. Dodatkowo stronę pouczone o treści przepisu, który daje organowi możliwość umorzenia wszczętego postępowania administracyjnego, jeżeli strona udowodni zaistnienie którejś ze wskazanych w nim okoliczności, tj. art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, zgodnie z którym: Jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć, organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza.

Strona, pismem z 4 listopada 2021 r. wniosła o:

- 1) umorzenie postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie z uwagi na fakt, iż według jej opinii, dochowała ona należytej staranności i uczyniła wszystko, czego można było od niej oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło,
- 2) odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej w oparciu o art. 189f § 1 pkt 1 Kpa ze względu na to, że zaprzestała naruszeń, których wg jej opinii waga jest znikoma.

Na wypadek nieprzychylenia się do ww. wniosków, zwróciła się o wymierzenie kary w minimalnej wysokości, powołując się na niski stopień szkodliwości naruszenia, mały jego zakres, krótki czas trwania oraz dotychczasową działalność.

W uzasadnieniu przedmiotowego pisma strona podkreśliła, że przygotowała i stosowała stosowne klauzule informacyjne, które jednak musiały zostać ściągnięte by umożliwić pomalowanie ścian, a nie zostały wywieszane ponownie ze względu na remont, a nie jej celowe działanie ukierunkowane na pozbawienie konsumentów prawa do informacji na temat odbioru sprzętu. Wskazała, iż do naruszenia doszło mimo tego, że dochowała należytej staranności. Przedstawiła swoje stanowisko w zakresie tego, że niedopatrzenie nie doprowadziło do naruszenia praw konsumentów, remont był prowadzony w trakcie pandemii COVID-19, decyzja o jego przeprowadzeniu wynikała z faktu, że od marca 2020 r. znacznie spadła liczba osób odwiedzających sklep, a mniejsza ilość kupujących odwiedzających sklepy stacjonarne przełożyła się na fakt, że naruszenie nie miało dużego wpływu na prawa kupujących. Strona poinformowała również, iż pomimo tego, że przed remontem informacja była wywieszona w lokalu i widoczna, żaden z klientów nie skorzystał z możliwości nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu. Powyższe, zdaniem strony, uzasadnia

znikomość wagi naruszenia prawa. Podniosła również, że już w toku kontroli zaprzestała naruszania prawa i przytoczyła określone w art. 93 ust. 3 ustawy o użytym sprzęcie przesłanki wymiaru administracyjnej kary pieniężnej wskazując, że naruszenie nie trwało długo, jego rodzaj, zakres i okres trwania był niski, a spółka współpracowała z Małopolskim WIIH w toku kontroli. W przypadku nieuznania za zasadne umorzenia postępowania bądź odstąpienia od nałożenia kary, powołując się na okoliczności sprawy, sytuację epidemiczną i finansową, zawnioskowała o minimalny wymiar kary. Nie skorzystała natomiast z innych, przysługujących jej w postępowaniu administracyjnym praw.

Po analizie stanu prawnego i faktycznego Małopolski WIIH ostatecznie zdecydował o wydaniu w dniu 10 listopada 2021 r., decyzji na podstawie art. 93 ust. 2 w związku z art. 91 pkt 25 oraz art. 91 pkt 26 lit. c ustawy o użytym sprzęcie oraz art. 104 Kpa, na mocy której przedsiębiorcy „KAR-MATT” sp. j. Ryszard Mizia, Piotr Woźniak z siedzibą w Krakowie, wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu niedopełnienia obowiązków dystrybutora, określonych w art. 37 ust. 4 oraz u art. 39 pkt 2 stawy o użytym sprzęcie.

W dniu 14 grudnia 2021 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji”) otrzymał za pośrednictwem Małopolskiego WIIH odwołanie od ww. decyzji. W odwołaniu strona wniosła o uchylenie przedmiotowej decyzji w całości i umorzenie postępowania. Zaskarżonej decyzji zarzuciła naruszenie:

- 1) art. 7 Kpa w związku z art. 80 Kpa w zw. z art. 107 § 3 Kpa poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny oraz ustalenia stanu faktycznego jedynie w oparciu o część materiału dowodowego i niepodjęcia wszelkich czynności zmierzających do wyjaśnienia sprawy w zakresie:
 - ustalenia stopnia naruszenia prawa przez Spółkę i rozważenia argumentów podnoszonych przez Spółkę w zakresie naruszenia interesów konsumentów oraz okoliczności zmniejszonej ilości klientów odwiedzających sklep, prowadzony przez Spółkę, co skutkowało błędnym przyjęciem, iż stopnia naruszenia nie można uznać za znikomy a w konsekwencji niezastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej,
 - nierozważenie działań podejmowanych przez Spółkę w kontekście oceny należytej staranności i oparcie się wyłącznie na fakcie braku informacji w momencie kontroli pomimo wcześniejszego informowania o jej terminie, co skutkowało przyjęciem, iż Spółka nie uczyniła wszystkiego by uniknąć naruszenia, a w konsekwencji niezastosowaniem w sprawie art. 93 ust. 4 ustawy o użytym sprzęcie i nieumorzeniem wszczętego postępowania;

- 2) art. 9 Kpa w zw. z art. 107 § 3 Kpa poprzez lakoniczne przedstawienie stanowiska w zakresie argumentów podniesionych przez Spółkę w toku postępowania, co skutkowało naruszeniem zasady informowania strony postępowania i ograniczyło prawa strony;
- 3) art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie poprzez przyjęcie, iż działania Spółki są niewystarczające dla uznania, iż dochowała należytej staranności i nie uczyniła wszystkiego, czego można było rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło, co w konsekwencji doprowadziło do nieumorzenia postępowania;
- 4) art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy z okoliczności niniejszej sprawy wynika, że Spółka zaniechała naruszeń, a ich stopień był znikomy, co skutkowało nałożeniem kary na Spółkę, w sytuacji gdy zachodziły przesłanki do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej.

Pismem z 17 grudnia 2021 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę „KAR-MATT” sp. j. Ryszard Mizia, Piotr Woźniak z siedzibą w Krakowie, o toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie odwołania od decyzji nr 140/2021 Małopolskiego WIIH z 10 listopada (nr akt: WN.8361.315.2021) oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Do zadań Inspekcji Handlowej zgodnie z art. 87 ustawy o zużytym sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów przepisów art. 37 i art. 39 ww. ustawy. Przepis wskazuje przy tym, że kontrola ta jest przeprowadzona na podstawie ustawy o Inspekcji Handlowej.

Artykuł 37 ust. 4 ustawy o zużyтым sprzęcie określa, że dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa m.in. w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy, wskazujących że:

- 1) dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- 2) dystrybutor dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- 3) dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 25 ustawy o zużyтым sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej, podlega ten kto wbrew przepisom art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w przypadku, o którym mowa powyżej, stosownie do art. 92 pkt 6 ww. ustawy, wynosi od 5 000 zł do 300 000 zł.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (art. 93 ust. 3 ww. ustawy).

Dodatkowo należy zwrócić uwagę na przepisy art. 39 ww. ustawy, zgodnie z którym dystrybutor jest obowiązany do:

- 1) udostępniania na rynku wyłącznie sprzętu:
 - a) wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego sprzęt wpisanego do rejestru lub pochodzącego od producenta, który wyznaczył autoryzowanego przedstawiciela wpisanego do rejestru,
 - b) oznakowanego zgodnie z art. 14 ust. 1;
- 2) umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą

środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu;

- 3) udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 26 ustawy o zużytym sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto nie wykonuje obowiązków o których mowa w art. 39. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w tym przypadku, stosownie do art. 92 pkt 5 ustawy o zużytym sprzęcie, wynosi od 5 000 zł do 500 000 zł.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (art. 93 ust. 3 ww. ustawy).

Zgodnie z art. 93 ust. 5 ww. ustawy w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 ww. ustawy orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Po przeprowadzeniu analizy zebranych materiałów dowodowych, Prezes UOKiK stwierdza, że ustalenia kontroli przeprowadzonej przez Małopolskiego WIIH stanowiły podstawę do wymierzenia kary pieniężnej w oparciu o art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c ustawy o zużytym sprzęcie, ponieważ przedsiębiorca „KAR-MATT” sp. j. Ryszard Mizia, Piotr Woźniak z siedzibą w Krakowie, nie wykonał ciężących na nim obowiązków wskazanych w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, tj.:

- nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużytym sprzęcie,
- nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu.

Tym samym działania Małopolskiego WIIH były zgodne z prawem i decyzja została wydana w sposób prawidłowy.

W odwołaniu strona zarzuciła organowi pierwszej instancji naruszenie art. 7 Kpa w zw. z art. 80 Kpa w zw. z art. 107 § 3 Kpa.

Odnosząc się do tego zarzutu Prezes UOKiK stwierdza, że jest on bezprzedmiotowy.

Analiza akt sprawy wykazała, że Małopolski WIIH wydając zaskarżoną decyzję oparł się na spójnym i jednoznacznym materiale dowodowym, a przede wszystkim na protokole kontroli WN.8361.315.2021 wraz z załącznikiem w postaci pisemnego oświadczenia współnika spółki w obecności którego przeprowadzono kontrolę. Z protokołu bezwzględnie wynikało, że

w kontrolowanym sklepie w dniu kontroli nie zamieszczono informacji wymaganych przez art. 37 ust. 1-3 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie. Dokument ten posiada walor dokumentu urzędowego, o którym mowa w art. 76 § 1 Kpa. Jak wynika z wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 lutego 2020 r. w sprawie sygn. VI SA/Wa 2107/19 (lex nr 3034073), protokół kontroli jako dokument urzędowy korzysta z wiarygodności zawartych w nim ustaleń. Dokument urzędowy stanowi podstawowy element materiału dowodowego w postępowaniu administracyjnym. Dokumenty urzędowe korzystają ze szczególnej mocy dowodowej, ponieważ stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone. Z dokumentem urzędowym związane jest domniemanie prawdziwości jego treści. Organ prowadzący postępowanie nie może wobec tego swobodnie oceniać ani kwestionować treści dokumentu urzędowego. Istota protokołu z kontroli wyraża się w tym, że dokument ten odzwierciedla i potwierdza istniejący w momencie kontroli stan faktyczny. Prezes UOKiK wskazuje, że strona nie zgłosiła w trybie art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej żadnych uwag do protokołu kontroli. Uwagi nie zostały również zgłoszone w ciągu 7 dni od dnia przedstawienia protokołu do podpisu. Dopiero po wszczęciu postępowania przez Małopolskiego WIIH, strona przesłała pismo, w którym wniosła o umorzenie postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie i odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej w oparciu o art. 189f § 1 pkt 1 Kpa ze względu na to, że zaprzestała naruszeń, których wg jej opinii waga jest znikoma. W przypadku nieuznania za zasadne umorzenia postępowania bądź odstąpienia od nałożenia kary, powołując się na okoliczności sprawy, sytuację epidemiczną i finansową, strona zawnioskowała o minimalny wymiar kary.

Małopolski WIIH, mając na uwadze stan prawny i faktyczny, ostatecznie zdecydował o nałożeniu na stronę kary pieniężnej z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 37 ust. 4 i w art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie.

Odwołując się od ww. decyzji strona zarzuciła organowi pierwszej instancji ustalenie stanu faktycznego jedynie w oparciu o część materiału dowodowego i niepodjęcia wszelkich czynności zmierzających do wyjaśnienia sprawy w zakresie: ustalenia stopnia naruszenia prawa i rozważenia podnoszonych argumentów w zakresie naruszenia interesów konsumentów oraz nierozważenie podejmowanych działań.

Ustosunkowując się do powyższych zarzutów, Prezes UOKiK zauważa, że akta sprawy dokumentują ustalony stan faktyczny, jego analizę oraz końcowe wnioski organu pierwszej instancji. Z akt tych jednoznacznie wynika, że w toku postępowania kontrolnego stwierdzono naruszenie określonych przepisów prawa, oraz że ustalono podmiot odpowiedzialny za popełnienie tego czynu. Organ pierwszej instancji wyjaśnił podstawy prawne decyzji wraz z przytoczeniem przepisów prawa oraz przedstawił tok rozumowania, które przeprowadził. Merytoryczne rozstrzygnięcie kończące przeprowadzone postępowanie posiadało, zdaniem

Prezesa UOKiK, rzetelną podstawę w postaci zebranego materiału dowodowego i odpowiednie umocowanie w przepisach prawnych.

W niniejszej sprawie bez najmniejszej wątpliwości stwierdzono, że strona nie dopełniła swojego obowiązku i nie uwidoczniała dla konsumenta wymaganych prawem informacji, a więc organ pierwszej instancji zobligowany był do wymierzenia kary pieniężnej. Nie ma przy tym znaczenia, że na skutek przeprowadzonej kontroli strona usunęła nieprawidłowości, bowiem informacji takich nie było w sklepie w dniu rozpoczęcia kontroli.

Kluczowe znaczenie dla niniejszej sprawy, ma fakt że przedmiotowa kontrola została zapowiedziana i w zawiadomieniu określony był jej zakres tj. przestrzeganie przez przedsiębiorcę przepisów ustawy o zużytym sprzęcie. Tym samym argumenty strony, że uczyniła wszystko by uniknąć naruszenia, należy uznać za niezasadne.

Ponadto Prezes UOKiK wskazuje, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej jest założenie stosowania jej automatycznie względem podmiotu ponoszącego odpowiedzialność obiektywną za naruszenie przepisów. Sankcja administracyjna ma przede wszystkim funkcję prewencyjną, ale też dyscyplinująco-represyjną, co skutkuje tym, iż adresat decyzji administracyjnej, którą nałożono na niego sankcję administracyjną z tytułu naruszenia przepisu ustawowego ponosi odpowiedzialność obiektywną.

Stwierdzenie w wyniku kontroli, że jakiś podmiot nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną. Nie ma tutaj zastosowania zasada winy (por. wyrok WSA w Warszawie z 29 sierpnia 2019 r., VI SA/Wa 805/19: *„Organ nie jest władny do badania przesłanek, takich jak wina, szkoda czy działanie osób trzecich, ponieważ w świetle powołanego przepisu, nie mają one żadnego wpływu na powstanie tejże odpowiedzialności.”*).

Jednocześnie należy zauważyć, że wymierzona stronie na podstawie art. 91 pkt 25 oraz art. 91 pkt 26 lit. c ustawy o zużytym sprzęcie kara była najniższą z możliwych w świetle art. 92 tej ustawy. Zgodnie z art. 92 pkt 6 ww. ustawy kara w przypadku, o którym mowa w art. 91 pkt 25 wynosi od 5.000 zł do 300.000 zł, a zgodnie z art. 92 pkt 5 w przypadku, o którym mowa w art. 91 pkt 26 kara wynosi od 5.000 zł do 500.000 zł. Wymierzona stronie kara, po zastosowaniu mechanizmu przewidzianego w art. 93 ust. 5 ustawy o zużytym sprzęcie była najniższą z możliwych.

Prezes UOKiK przypomina, że ustawa o zużytym sprzęcie dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (Dz. Urz. UE L 197 z 24.07.2012, str. 38, z późn. zm.). Zgodnie z art. 22 tej dyrektywy państwa członkowskie ustanawiają zasady dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów krajowych przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy i podejmują wszystkie środki

niezbędne do zapewnienia ich zastosowania. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Nałożona na stronę, wydaną na podstawie art. 91 pkt 25 i 26 lit. c ww. ustawy decyzją nr 140/2021 z 10 listopada 2021 r. (nr akt: WN.8361.315.2021), kara pieniężna w wysokości 5.000 zł spełnia powyższe kryteria.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 9 Kpa w zw. z art. 107 § 3 Kpa poprzez lakoniczne przedstawienie stanowiska w zakresie argumentów podniesionych przez Spółkę w toku postępowania, co skutkowało naruszeniem zasady informowania strony postępowania i ograniczyło prawa strony, Prezes UOKiK stwierdza, iż powyższy zarzut jest niezasadny.

Zgodnie z art. 9 Kpa organy administracji publicznej są obowiązane do należytego i wyczerpującego informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania administracyjnego. Organy czuwają nad tym, aby strony i inne osoby uczestniczące w postępowaniu nie poniosły szkody z powodu niezajomości prawa, i w tym celu udzielają im niezbędnych wyjaśnień i wskazówek.

W niniejszej sprawie, jak wynika z akt sprawy wszystkie niezbędne informacje zostały przekazane stronie w toczącym się postępowaniu kontrolnym, a następnie administracyjnym. W uzasadnieniu decyzji organ pierwszej instancji szczegółowo przedstawił tok działania w efekcie którego została ona wydana. Małopolski WIIH odniósł się również do stanowiska strony w przedmiocie stwierdzonego naruszenia prawa, oraz jej wniosków, zawartych w piśmie z 4 listopada 2021 r.

Wskazać też należy, że wbrew zarzutowi strony, nie wystąpiły przesłanki do umorzenia postępowania na podstawie art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie. Z materiału dowodowego wynika, że strona wiedziała o obowiązku umieszczania w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji określonych w art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużytym sprzęcie oraz o punktach zbierania zużytego sprzętu. Zgodnie z twierdzeniem strony, informacje takie znajdowały się wcześniej w placówce, jednak zostały usunięte w czasie remontu w lutym 2021 r. i nieumieszczone ponownie aż do czasu kontroli. Strona zatem, prowadząc działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży sprzętu i mając wiedzę odnośnie tego, jakie ciążą na niej obowiązki informacyjne, powinna dochować należytej staranności, aby do naruszenia przepisów nie doszło i po remoncie uwidocznic je ponownie. Biorąc ponadto pod uwagę fakt, iż strona została poinformowana o zamiarze przeprowadzenia kontroli oraz jej zakresie, to bezsprzecznie mogła się do niej przygotować np. sprawdzając, czy informacje są w placówce uwidocznione, a po stwierdzeniu ich braku – uzupełnić. Takie czynności są całkowicie zależne od woli i działania strony, która jednak nie dochowała należytej staranności i nie uczyniła wszystkiego, czego można od niej rozsądnie oczekiwać by do naruszenia nie doszło. Jak sama strona wskazała informacje zostały usunięte ze względu na remont i ponownie niewidoczne. Tym samym, strona miała wpływ na powstanie naruszenia i nie

wystąpiło ono na skutek zdarzeń i okoliczności, których nie mogła przewidzieć. Wobec powyższego niezaprzeczalnie nie wystąpiły przesłanki do umorzenia postępowania w oparciu o art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 189f § 1 pkt 1 Kpa poprzez jego niezastosowanie Prezes UOKiK stwierdza, iż powyższy zarzut jest niezasadny.

Po przeanalizowaniu niniejszej sprawy organ drugiej instancji informuje, iż Małopolski WI IH rozważył możliwość zastawiania art. 189 f § 1 pkt 1 Kpa czemu dał wyraz w treści decyzji. Jednocześnie Prezes UOKiK nie widzi też podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189 f § 1 pkt 1 Kpa. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ww. ustawy i nie można uznać, że waga naruszenia prawa była znikoma, a tym samym przesłanka pierwsza nie została spełniona. Jeszcze raz podkreślić należy, że obowiązkiem przedsiębiorcy – jako profesjonalnego uczestnika obrotu jest przestrzegać przepisów dotyczących jego działalności. Przepisy te w sposób jednoznaczny stwierdzają, że to przedsiębiorca odpowiada za nieprawidłowości dotyczące obowiązków jakie nakłada na niego ustawa o zużytym sprzęcie. Podmiot gospodarczy zobowiązany do stosowania prawa w tym zakresie powinien tak zorganizować działalność swojej placówki, aby nie dochodziło w niej do naruszeń obowiązujących przepisów.

Za spełnioną można uznać natomiast przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia, gdyż strona podjęła działania mające na celu usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości. Przesłanki te, jednak muszą być spełnione łącznie.

Ponadto organ drugiej instancji wskazuje, że fakt zaprzestania naruszania przepisów prawa i podjęcia działań naprawczych, nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w chwili kontroli.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W ocenie Prezesa UOKiK zastosowanie art. 189f § 2 nie spełnieni celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w przepisach ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym.

Biorąc pod uwagę, iż w odwołaniu strona wskazuje również na sytuację ekonomiczną, Prezes UOKiK informuje, iż w myśl art. 67a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja

podatkowa (Dz.U. z 2021 r. poz. 1540 z późn. zm.), który zgodnie z odesłaniem wskazanym w art. 94 ustawy o zużytym sprzęcie znajdzie zastosowanie w niniejszym przypadku, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na wniosek strony w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- odroczyć termin płatności kary lub rozłożyć jej zapłatę na raty,
- odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji,
- umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Niniejsze uprawnienie przysługuje stronie po tym, jak decyzja w niniejszej sprawie stanie się ostateczna.

Podsumowując Prezes UOKiK stwierdza, że Małopolski WIIH, miał podstawy do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt. 25 oraz art. 91 pkt 26 lit. c ustawy o zużytym sprzęcie.

Stosownie do art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o zużytym sprzęcie, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Krakowie w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Podsumowując, na podstawie zebranego materiału dowodowego, Prezes UOKiK uznał, że podjęta przez Małopolskiego WIIH decyzja była prawidłowa. W konsekwencji, organ pierwszej instancji miał podstawy do wydania decyzji administracyjnej, na mocy której przedsiębiorcy „KAR-MATT” sp. j. Ryszard Mizia, Piotr Woźniak z siedzibą w Krakowie, wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych). Tym samym, decyzja nr 140/2021 z 10 listopada 2021 r. (nr akt: WN.8361.315.2021), Małopolskiego WIIH powinna pozostać w obrocie prawnym.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę

należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.

2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2021 r. poz. 1540 z późn. zm.).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej